4. Kon ja jännes.

Jännes naeris konna jalgo, ütles: „Wata kuida minna lippan!“ — jooksis ühhe sure ringi árra, pilkas jálle konna.

Kon ütles wasto: „Wöib olla, et kui meie kahhekeste wöito jookseme, minna saan wahhest weel enne senna!“

Jännes hüdis: „Kas sinna saad ka minno wasto jookstud? Tulle wálja, jookseme wöito, lasse rebbane mödab wahhe árra. Weame kihla, et minna ammo enne seal ollen.“

Rebbane mötis omma sabbaga kaks sadda sülda wálja, hüdis: „Hakkage!“

Kon hüppas aega möda, ikka Tsopst ja Tsopst, puhkas wahhel, jálle eddasi.

Jännes jooksis risti ja rásti, sured ringid ümberkaudo, wásfitas ennast úsna muido.

Korraga watas kaugelt: „Mis paggan, jubba kon öige liggi!“ — hakkas tuhhat nelja otse jooksma.

Jah, kust wötta! Konnake hüppas üks, Kaks, Kolm: jubba putus rebbasse ninnasse.

Jännes tagga járrele, piddi kihlamisse palga wáljamaksma.

Aega möda asjad käiwad:
omma tö te truiste.
Pillapalla tühja láhwad:
sedda usso töeste.

---

5. Wagga hunt.

Hunt jái rebbasse lökso jallaga kinni, ulgus mis hirmsast. Küllamees tulli senna, tahtis malgaga pähhä anda.

Hunt pallus wasto: „Árra lö, mehheke, minna lubban keiki omma ellokombeid parrandada!“

Küllamees ütles: „Ei ma ussu; kui ma sind lahti lassen, sinna hakkad mo lome kiskuma!“

Eesti-ma rahwa Kalender 1855, lk. 30